

Sygn. akt XVII AmC 3535/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Kulesza

Protokolant: asystent sędziego Aleksandra Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2012 r., w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) Bankowi (...) w E.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

I. Oddała wniosek o odrzucenie pozwu;

II. Uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanemu wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

„ Wszelkie spory wynikłe z niniejszej Umowy rozstrzygają sądy powszechne właściwe dla siedziby Banku . ”;

III. Obciąża pozwanego (...) Bank (...) w E., kwotą 600 zł. (sześćset złotych) tytułem wpisu stałego od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony i nakazuje pobranie tej kwoty od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie;

IV. Zasądza od pozwanego (...) Banku (...) w E. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P., kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

V. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) Banku (...) w E..

SSO Hanna Kulesza

Sygn. Akt XVII AmC 3535/10

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 listopada 2010 r., powód - Stowarzyszenie (...) z siedzibą w P., wniósł o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umownego o nazwie „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w złotych (...)” stasowanego przez pozwanego - (...) Bank (...) w E., o treści: „Wszelkie spory wynikłe z niniejszej Umowy rozstrzygają sądy powszechne właściwe dla siedziby Banku.”, zawartego w §19 Umowy.

W ocenie powoda wskazane w pozwie postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c. gdyż jest sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza uzasadnione interesy konsumentów.

Powód podniósł, iż zakwestionowana przez niego klauzula powinna zostać uznana za niedozwoloną ponieważ niezgodnie z prawem przewiduje ona narzucenie konsumentom właściwości miejscowej sądu korzystnej wyłącznie dla Banku.

Ponadto powód podniósł, iż podobne klauzule zostały wpisane do Rejestru klauzul niedozwolonych np.: pod pozycją 1973 i 1984.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Bank (...) w E., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o rozstrzygnięcie o kosztach sądowych stosownie do wyniku sporu .

W uzasadnieniu pisma, pozwany podniósł, iż z faktu, że (...) Bank (...) w E. działa wyłącznie na terenie miasta E. i powiatu (...), płyną określone konsekwencje dla jakości prowadzonych usług bankowych np.: w sprawach sądowych nie ma innego sądu dla banku i klientów banku – jak sąd w Elblągu. Podważając ten zapis, powód nie uwzględnił zdaniem pozwanego, specyfiki terenu.

Pozwany podniósł również, iż zgodnie z § 3 Statutu Banku:

1. Siedzibą Banku (...) jest miejscowość E..
2. Bank (...) działa na terenie miasta E., będącego na prawach powiatu.
3. Bank (...) działa również na obszarze powiatu (...) w województwie (...) - (...) ".

Pozwany wskazał, iż w przypadku załączonej do pozwu kserokopii umowy rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego w złotych (...) zawartej 20 lipca 2010 roku z konsumentem, zameldowanym w P. - to przed zawarciem tej umowy osoba zawierająca w.w umowę poinformował pracownika banku, że przebywać będzie na terenie E. w związku z wykonywaną pracą i wynagrodzenie będzie wpływać na rachunek. Zdaniem pozwanego w tym zakresie klient, wszedł w kontakt z bankiem, przypadkowo, dla zdobycia wewnętrznych przepisów..

Pozwany zaznaczył, że każdy posiadacz rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego w złotych (...) po okresie 3 miesięcy od daty podpisania Umowy do tego rachunku nabywa prawo do ubiegania się o kredyt odnawialny lub kredyt debetowy w tym rachunku. §7 ust. 2 Statutu Banku określa zamknięty katalog czynności bankowych, jakie może wykonywać (...) Bank (...) w E., zaś §7 ust. 3 Statutu Banku ogranicza m.in. możliwość udzielania kredytów i pożyczek do terenu działania Banku (...). Z powyższego pozwany wywodzi, iż żądanie pozwu jest nieuzasadnione, albowiem klientami banku są wyłącznie osoby zamieszkałe na terenie działania banku.

W piśmie procesowym z dnia 4 stycznia 2011 r., powód podtrzymał w całości wszystkie żądania pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 20 października 2011 r., pozwany Bank podniósł, iż z uwagi na prawomocne rozstrzygnięcie Sądu w niniejszej sprawie i zasadę rozszerzonej prawomocności wnosi o odrzucenie pozwu. W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, iż stosowanie do Uchwały z dnia 13 lipca 2006 r., w sprawie IIISZP 3/06 – lex nr 197804, orzeczenia zapadłe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdzające abuzywność klauzuli objęte są zasadą rozszerzonej prawomocności.

Ponadto pozwany Bank podniósł, iż zgodnie z §1 pkt 2 Uchwały nr (...) Zarządu (...) Banku (...) w E. z dnia 7 stycznia 2011 r., zmieniono treść załącznika nr 4 „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w złotych (...) do „Instrukcji otwierania i prowadzenia rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych dla osób fizycznych w złotych (...) w (...) Banku (...) w E.. Zmiany te weszły w życie z dniem podjęcia Uchwały. Pozwany wskazał, iż w §3 pkt 2 tej Uchwały określono przepisy przejściowe w brzmieniu: „Umowy rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych (...) zawarte do dnia wejścia w życie Uchwały zachowują swoją moc do czasu zawarcia nowych umów, nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej Uchwały, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami art. 385³ ustawy kodeks

cywilny. W tym zakresie wiążące są postanowienia umowy wprowadzone niniejszą Uchwałą.” Pozwany podkreślił, iż objęty pozwem w niniejszej sprawie zapis §19 Umowy został zmieniony i otrzymał nowe brzmienie.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany - (...) Bank (...) w E. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług bankowych. W ramach prowadzonej działalności bankowej, pozwany w obrocie z konsumentami posługuje się wzorcem umowy o nazwie „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w złotych (...), który zawierał zakwestionowane postanowienie umowne o treści: „Wszelkie spory wynikłe z niniejszej Umowy rozstrzygają sądy powszechne właściwe dla siedziby Banku.”.

Pozwany nie zakwestionował wiarygodności dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani też nie zarzucił niezgodności kwestionowanego postanowienia z jego treścią, dlatego okoliczności te należało uznać za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c.

Zapis ten został zmieniony Uchwałą nr (...) Zarządu (...) Banku (...) w E. z dnia 7 stycznia 2011 r., która weszła w życie z dniem jej podjęcia.

Sąd ustalił, iż w Rejestrze klauzul niedozwolonych, prowadzonym przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, m.in. pod pozycją 1973 oraz 1984 została wpisana uznana za niedozwolone postanowienie umowne, klauzula, której treść jest zbliżona do treści postanowienia zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdza, iż wniosek pełnomocnika pozwanej o odrzucenie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzut pozwanej dotyczył powagi rzeczy osądzonej z uwagi na wpisanie stosowanej przez pozwaną klauzuli do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone. Rozumowanie to oparte jest na brzmieniu art. 479⁴³ k.p.c., zgodnie z którym wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ §2 k.p.c.

Treść tego przepisu wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2008 r. (III CZP80/08, OSNC2009/9, poz.118) przyjmując, że rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda w tym także przez organizacje społeczne działające na rzecz ochrony interesów konsumentów, przeciwko innemu przedsiębiorcy nie biorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ §2 k.p.c. W ocenie Sądu Najwyższego, należy wykluczyć uznanie, iż moc wiążąca wyroku i powaga rzeczy osądzonej może rozciągać się na podobne lub nawet takie same postanowienia stosowane przez innego przedsiębiorcę w innym wzorcu.

Abstrakcyjna kontrola wzorca nie może prowadzić do generalnego wyłączenia danej klauzuli z obrotu, rzeczą sądu jest bowiem rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie, dotyczącej określonego postanowienia konkretnego wzorca. Wydany w takiej sprawie wyrok dotyczy zatem postanowienia określonego wzorca a nie postanowienia w ogóle.

Podobny pogląd został wyrażony w uchwale SN z dnia 13 stycznia 2011r. III CZP 119/2010 (OSNC 2011/9 poz.95). W świetle powyższych uchwał wpis postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wywołuje jedynie taki skutek, że uniemożliwia wniesienie kolejnego powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia umownego o takiej samej treści, stosowanego w tym samym wzorcu umownym, przez tego samego przedsiębiorcę. Przedstawiony w powyższych uchwałach pogląd Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela.

Wydany w sprawie wyrok będzie dotyczył konkretnego postanowienia konkretnego wzorca stosowanego między stronami w niniejszej sprawie. Sprawa ta nie została dotychczas zakończona prawomocnym wyrokiem.

Z tego względu Sąd Okręgowy przyjął, że nie zachodziła podstawa określona w art. 199 §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 479⁴³ k.p.c. do odrzucenia pozwu, o co wnosił pełnomocnik pozwanej.

Brak podstaw do odrzucenia pozwu nakłada na Sąd obowiązek dokonania kontroli zakwestionowanego zapisu postanowienia przedmiotowego wzorca pod kątem rozstrzygnięcia czy ma ono charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c.

Odnieść należy się również do kwestii zmiany treści zakwestionowanego przez powoda wzorca umownego, którą to okoliczność pełnomocnik pozwanego podniósł w piśmie procesowym z dnia 20 października 2011 r. W ocenie Sądu okoliczność zmiany treści zakwestionowanego wzorca umownego, po wytoczeniu powództwa, tak ja ma to miejsce w niniejszej sprawie – pozew wpłynął do Sądu w dniu 1 grudnia 2010 r. - pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy albowiem jak wskazał pełnomocnik pozwanego, Uchwała nr (...) Zarządu (...) Banku (...) w E. weszła w życie z chwilą podjęcia, tj. w dniu 7 stycznia 2011 r. Zgodnie zaś treścią art. 479⁴⁰ k.p.c. „zaniechanie przez pozwanego, po wytoczeniu powództwa, stosowania zaskarżonego postanowienia wzorca umownego nie ma wpływu na bieg postępowania”.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest to, czy zawarte we wzorach, kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz czy skutkiem tego dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nie dotyczy to jednak postanowień regulujących główne świadczenia stron, jak cena lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Uznanie postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania w obrocie w kontaktach z konsumentami wymaga zatem spełnienia łącznie następujących przesłanek:

- postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem - zostało mu narzucone,
- nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron,
- kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami naruszając jednocześnie w sposób rażący jego interesy.

Ponieważ przedmiotowa klauzula pochodzi z wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami należy stwierdzić, iż konsument nie miał wpływu na jej treść, jak również pozwany nie wykazał a nawet nie twierdził, iż klauzula ta była indywidualnie uzgodniona z konsumentem.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy również głównych świadczeń stron umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, tylko kwestii właściwości miejscowej Sądu rozpoznającego ewentualne spory pomiędzy stronami zakwestionowanego wzorca umowy.

Do rozstrzygnięcia pozostało zatem, czy przedmiotowe postanowienie, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta – zachodzące łącznie. Przyjmuje się przy tym, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Podkreślił należy przy tym, iż „interesy” konsumenta należy natomiast

rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale też każdy inny wymierny interes taki jak np. zdrowie, czas zbędnie stracony, dezorganizacja czy też inne uciążliwości powstałe w związku z tak ukształtowanym postanowieniem.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ §1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwiłoby wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ §1 k.c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy – art. 385¹ §4 k.c. Aby obalić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art. 385³ k.c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek z art. 385¹ §1 k.c. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylecia domniemania abuzywności.

W ocenie Sądu analizowany zapis wzorca umownego o treści „Wszelkie spory wynikłe z niniejszej Umowy rozstrzygają sądy powszechne właściwe dla siedziby Banku” spełnia przesłanki niedozwolonego postanowienia umownego określone w art. 385³ pkt 23 k.c. Powołany przepis stanowi, iż w razie wątpliwości uważa się że niedozwolonymi postanowieniami umownymi, są te które w szczególności wyłączają jurysdykcje sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznawanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.

Niewątpliwie zakwestionowana przez powoda klauzula umowna o wskazanej treści z góry narzuca konsumentom właściwość sądu rozstrzygającego wszelkie ewentualne spory wynikłe na gruncie zakwestionowanej umowy. Kształtuje to zdaniem sądu prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza jego interesy.

Należy zważyć, iż jakkolwiek treść przepisu art. 46 k.p.c. dopuszcza możliwość umówienie się przez strony stosunku prawnego, iż wynikłe pomiędzy nimi spory będą poddane pod rozstrzygnięcie oznaczonego Sądu, który według przepisów ustawy nie jest miejscowo właściwy, skutkiem czego jest przyznanie temu sądowi właściwości wyłącznej, jednakże zastrzeżenie takie winno zostać objęte wolą obu stron wyrażoną na piśmie. W przypadku zatem gdy, stroną umowy jest konsument, a postanowienie dotyczące właściwości sądu zamieszczone zostało we wzorcu umownym narzuconym konsumentowi przez przedsiębiorcę, zastrzeżenie wyłącznej właściwości sądu jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy tego konsumenta.

Odnosząc się do argumentacji podnoszonej przez pełnomocnika pozwanej, iż w praktyce (...) Bank (...) w E. działała wyłącznie na terenie miasta E. i powiatu (...) oraz że §7 ust. 3 Statutu Banku ogranicza m.in. możliwość udzielania kredytów i pożyczek do terenu działania Banku (...), wskazać należy, iż argumentacja ta nie ma znaczenia dla dokonywanej w niniejszym postępowaniu oceny konkretnej klauzuli. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem sądowym, a także stanowiskiem doktryny, dokonywana przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trybie art.479³⁶ k.p.c. i nast. kontrola ma charakter abstrakcyjny i dotyczy wyłącznie treści kwestionowanych postanowień zawartych w konkretnym wzorcu. Z tego też względu ocenie Sądu pod kątem abuzywności podlega treść zapisu konkretnego wzorca, na którą to ocenę nie ma wpływu sposób jego wykorzystania w praktyce. W związku z powyższym nie ma też znaczenia przy dokonywaniu tak rozumianej abstrakcyjnej oceny kwestionowanego postanowienia, podnoszona przez stronę pozwaną okoliczność, zamiaru działania na terenie miasta E. i powiatu (...) zwłaszcza,

że z załączonego do pozwu wzorca umowy, wynika, iż możliwe jest zawarcie na podstawie zakwestionowanego wzorca, umowy z konsumentem, który ma miejsce zameldowania poza E., a jedynie zamieszkuje w tym rejonie. Sąd zważył, iż w takiej właśnie sytuacji, tzn. gdy konsument, który ma miejsce zamieszkania inne niż zakres działania pozwanego Banku, będzie występował w sporze w roli pozwanego, zastosowanie zakwestionowanego postanowienia umownego spowoduje, iż wyłącznie właściwy będzie sąd powszechny pozywającego – czyli w tym wypadku (...) Banku (...) w E., bez względu na miejsce zamieszkania konsumenta. Podkreślenia przy tym wymaga, iż nie można z góry wykluczyć takiej sytuacji, w której pozwany Bank będzie chciał wytoczyć powództwo przeciwko swojemu klientowi – konsumentowi, który miejsce zamieszkania/zameldowania ma poza siedzibą Banku. Powyższe oznacza, iż to konsument będzie zobowiązany wbrew wskazanej w art. 27 k.p.c. zasadzie, określającej właściwość ogólną, do stawiennictwa w sądzie właściwym dla pozywającego go Banku, co naraża go na dodatkowe koszty związane z przejazdem lub niedogodności związane z dotarciem do wskazanego sądu – niekiedy znacznie oddalonego od miejsca zamieszkania konsumenta.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż treść kwestionowanego postanowienia prowadzi do wniosku, iż pozwany zamieszczając je w stosowanym wzorcu umownym liczył na niską świadomość prawną konsumentów, którzy nie zorientują się, iż narusza ono ich prawa i wyłącza przysługujące im uprawnienia. Sąd zważył zatem, iż zakwestionowane postanowienie umowne narusza normy dobrych obyczajów jakie powinny występować w relacjach przedsiębiorca - konsument. Powoduje bowiem po stronie konsumenta dezinformację co do przysługujących mu uprawnień i odpowiedzialności pozwanego w związku z zawartą umową, a także zmierza do wykorzystania niewiedzy konsumenta co do istniejących regulacji prawnych w tym zakresie.

Wszystko to uzasadnia twierdzenie, iż przedmiotowe postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco niekorzystny dla konsumenta.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznając, iż zakwestionowane postanowienie wzorca umowy stosowanego przez pozwanego spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c., zakazał jego wykorzystywania w obrocie - art. 479⁴² k.p.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 96 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) strona wnosząca o uznanie postanowień umowy za niedozwolone jest zwolniona od kosztów sądowych. Wobec powyższego, o obciążeniu pozwanego stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ k.p.c.

/-/ SSO Hanna Kulesza